

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > שבועות 039 זמן זמם תשפ

שבועות 039 זמן זמם תשפ

יום החמישים. "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה וגו' תספרו חמשים יום", וכדברי הגמ' במנחות "מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי".

תחילתו של דבר הוא בחודש ניסן - "החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה", זוהי המצוה שנמסרה לבית דין מצות קידוש החודש.

בכללות הזמנים נמסרו לבית דין, בית דין מונים את השנים את השמיטין ואת היובלות, אלו הזמנים שנמסרו לבית דין ולא ליחיד, והחידוש שמתגלה ביציאת מצרים הוא שנמסר לכל יחיד ויחיד ספירה מעין הבית דין, "שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום", נמסר לכל יחיד ויחיד מה שנמסר לבית דין בשמיטין ויובלות.

ואם כן, המצוות האלה הם מצוות נפרדות אחת מהשניה, מצוה של בית דין לעצמה ומצוה של כל יחיד ויחיד שמונה לעצמו, כמובן גם הבית דין עצמם כל יחיד מהם מונה אבל זהו מדין היחיד שבו ולא מדין הבית דין שבו.

שלימות קומת הזמן שבהארט משיח

נעמיד ראשית את נקודת היסוד הפנימית ולאט לאט נחזור לראשית הדברים מראשיתם לאחריתם בסיעתא דשמיא:

כאשר יצורף עומק ההארה של חיבור המנין של בית דין יחד עם המנין של היחיד זהו שלימות האור של הגאולה.

ובערך זה **משיח** נקרא **משיח** כי רמוז בו כל סדר הזמנים וחיבורם וצירופם, ואלו הם הזמנים שישנם:

יום, ה' של משיח. שבוע, ש' של משיח. חודש ח' של משיח. שנה ושמיטה ויובל הם באותיות שחוזרות על עצמם. והמ' שבמילה משיח הוא המאחד ומחבר את כל המניינים כולם, הוא מחבר את היום, הוא מחבר את השבוע, הוא מחבר את החודש והוא מחבר את השנה, את השמיטין ואת היובלות, מצרפם מאחדם ומחברם גם יחד.

זהו עומק ההארה שמתגלה מכח הארת משיח שמצרף מאחד ומחבר את כל סדר הזמנים גם יחד.

השתא נבדל מנין הזמנים של בית דין ממנין הזמן של היחיד, אבל כשיצטרף הבית דין והיחיד אהדדי זהו שלימות קומת הזמן שמתגלה בהארטו של משיח.

שרשי הדברים:

חיבור עולם - שנה - נפש שבמדרגת מתן תורה

עומק כח קידוש הזמן - כידוע עד מאד בדברי חז"ל ישנם ג' מדרגות עולם, שנה נפש. ומצד כך בני ישראל כשהם יוצאים ממצרים, היוצא הוא הנפש.

הספירה של הזמן זה **השנה**, זמן.

וה**מקום** הוא הר סיני.

וע"ז רמזו חז"ל כידוע "והר סיני **עשן** כולו מפני אשר ירד עליו ה'", **עשן** ראשי תיבות **עולם שנה נפש**. זה לא רמז בעלמא שנרמז במתן תורה אלא דייקא זה נרמז במתן תורה כי במתן תורה היה את עומק שורש החיבור של עולם שנה ונפש. "אתם קרויים אדם ואין אומות העולם קרויים אדם" - אלא הם קרויים **האדם** או **אדום** ומצד כך עשו זה ראשי תיבות **עולם ושנה** אבל נחסר לו מציאות הנפש, הנפש שלו היא לא נפש של **אדם** אלא של **אדום**, זהו **עשו** שהוא רק הצירוף של עולם ושנה - זמן, אבל אין בו מציאות של צירוף של אדם - נפש באופן השלם.

לעומת כך ישראל שנמסר להם כח הספירה שבזמן, "החודש הזה לכם ראש חדשים" לבית דין בראש חודש ניסן ולאחר מכן כל יחיד סופר את הזמן של הספירה ממחרת השבת וכו', נעשה צירוף של ה'עולם שנה נפש' שמתגלה ב"והר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה'".

כח הזממה שבזמן וכח הפיכתו ל-למעשה

ומצד כך מהי ההגדרה של מציאות הזמן - כל **זמן** הוא מלשון **זמם** כמו שכתוב בקראי "כאשר **זמם**", "עצה ומזימה" וכן ע"ז הדרך, ועניינה של **זממה** הוא מחשבה, הוא חושב על הדבר, יש הגדרות דקות יותר אבל בהגדרה הכוללת מה שנאמר בעדים זוממין שהעונש שלהם הוא רק בזמן של ה'זמם', 'כאשר זמם' ולא כאשר עשה, זהו 'זמם', מה שהוא חושב על הדבר.

בכל מ"ט הימים של הספירה, כאשר אנחנו נמצאים בהם המהלך הוא מהלך של זממה - מחשבה, אנחנו נמצאים בהכנה לקראת יום החמישים שהוא יום של מתן תורה ואז, ביום החמישים זה יהפך **מזממה** להיות למציאות של **מעשה** בבחינת 'כאשר זמם וכאשר עשה', זה יוצא מהכח לפועל.

זה בעצם המושג שנקרא זמן, כל זמן הרי הוא תהליך, כלשון הגמ' '**הזמנה** מילתא' או '**הזמנה** לאו מילתא' לגבי הזמנה של קדושה כגון בית הכנסת או להיפך בהזמנה של טומאה כגון בבית הכסא, כל הסוגיות שישנם - כל הזמנה גידרה הוא - תהליך להגיע לנקודה האחרונה, וזה **זמן**, זמן הוא תהליך להגיע לדבר, ולפי"ז מהו **הזממה שבזמן**? - המחשבה, התהליך להגיע ל- דבר זהו הזממה שבזמן, וכשמגיעים ליום החמישים זה הופך להיות מציאות של **זממה** למציאות של **זמן** - **זמן** כמו שהוזכר שזה **זממה** - **נ'**, מגיעים ליום החמישים 'תספרו חמישים יום'.

כך היה צריך להיות צורת פני הדברים אילו הדברים היו נעשים במכוון הנכון שלהם בסוד 'סוף מעשה במחשבה תחילה', ה'מחשבה תחילה' היינו שמראשית הדברים, מתחילת הדברים יש את המחשבה של הזממה שמגיע עד 'יום המעשה' יום החמישים שבו ניתנה תורה.

יום החמישים - הויה של יום אחד'

ואז, כאשר מתגלה מציאות הזמן של יום החמישים - מובן מיניה וביה - יש הרי הבדל יסודי בין פסח וסוכות לזמן מתן תורה.

פסח יסודו ז' ימים, סוכות יסודו ז' ימים - שמונה ימים, שהיום השמיני לענין פז"ר קש"ב הוא רגל בפני עצמו, אבל יסודו ועיקרו הוא תהליך בתוך הזמן עצמו.

ה"שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה" של פסח וסוכות זהו זמן של שבעה ימים, שמונה ימים, ובזה המיוחד ביום מתן תורה - שהוא יום אחד, כלומר מה שהוא יום אחד אין ההגדרה שלו רק שכפשוטו הוא לא מתארך עוד ששה ימים או שבעה ימים אלא הוא נעצר ביום אחד, אלא הגדרת הדבר הוא - "תספרו חמישים יום" שתספרו עד החמישים ותגיעו ליום החמישים וכשמגיעים ליום החמישים - כל ההויה היא הויה של יום אחד.

מעין דמעין של מה שמתגלה ביום הכפורים, שהרי יש שני זמנים של מתן תורה יש זמן של לוחות ראשונות שזהו שבועות בו' בסיון, ויש זמן של לוחות שניות שהוא יום הכפורים, ומצד כך כמו שיום הכפורים הוא יום אחד כמו שאומרים חז"ל 'ימים יוצרו ולו אחד בהם', זה יום הכפורים שהוא יומו של הקב"ה, ודייקא יום הכפורים הוא יום אחד שהרי בשאר הימים טובים נוהגים לעשות בחו"ל שני ימים טובים של גלויות משא"כ ביום הכפורים, כפשוטו זה מחמת סכנה כמובן אבל יסוד הדברים - יום הכפורים הוא רק יום אחד, [ועל אף שהיו אלו שהחמירו לשני ימים אבל עיקר יסוד הדבר של יום הכפורים לא נתקן בו יום טוב שני של גלויות], כלומר שהוא היום טוב היחיד שנשאר במדרגה של אחד, זה 'ימים יוצרו ולו אחד בהם'.

יום הכפורים ושבעות מקבילים אהדדי, לוחות ראשונות ולוחות שניות, ולכן לוחות ראשונות הם ביום אחד שזהו היום החמישים ולוחות שניות הם ביום אחד שהוא יום הכפורים, זה מקביל אהדדי.

העומק שבהגדרה להנתבאר, כל **זמן** שהוא מלשון **זמם**, הוא תהליך עד שהוא מגיע לנקודת אחריתו, וכשמגיע נקודת אחריתו אם הוא מגיע באופן השלם שבו הוא יום אחד, ואם הוא לא מגיע באופן השלם שבו א"כ גם המועד הופך להיות שיש בו תהליך בתוך המועד עצמו, שבעה ימים, שמונה ימים, נעשה תהליך בעצם מציאות המועד שמתרחב ומתפשט.

וא"כ ברור הדבר - מציאותו של יום מתן תורה, יום שניתנה בו תורה יסודו, הווייתו הוא יום אחד **בעצם**, זה המהות שלו - יום אחד -.

העלם מדרגת ה' שמכח שבירת הלוחות

זהו - אילו ניתנה תורה והכל היה נשאר באותה מדרגה כפי שהיה ראוי שיהא, אבל הרי ארבעים יום עלה משה להר ולאחר מכן נשתברו הלוחות, בתחילה משה הוריד שני לוחות אבנים בידו ולאחר מכן שברם, מה עומק הדבר שהלוחות נשברו דייקא אחרי ארבעים יום - כי כמו שהוסבר המילה **זמן** בנויה מ-**זמ** ו'**נ**', **הזמ** שב**זמן** הוא מלשון **זממה**, ומצד כך כאשר הופך להיות שהזממה נשאר בזממה ואינה יוצאת לפועל במעשה, שזה בבחינת הדין של 'כאשר זמם ולא כאשר עשה', הרי שהוא נשאר ב'**מ**' שב**זמ** והוא אינו מגיע ל'**נ**' של **הזמן** שהוא נקודת האחרית. [- הסיבה שב**זמ** שב**זמן** יש **מ**' אחד לעומת המילה **זממה** כי ה'**מ**' המוכפל. שב**זממה**- כידוע בדברי הראשונים שבלשון הקודש כל אות המוכפלת היא מדגישה את הדבר], ולפי"ז 'כאשר **זמם**' היינו שהוא נשאר ב'**מ**' ולא הגיע ליעוד של הדבר, ליום החמישים של הדבר, זה נקרא **זמם**.

ארבעים יום עלה משה רבינו להר ולאחר מכן נשתברו הלוחות, כלומר שזה נשאר במהלכי **הזמ**, התורה הפכה להיות אז בבחינת 'כאשר זמם ולא כאשר עשה'.

ומצד כך התורה נקראת 'עצה ומזמה' כמו שכתוב בספר משלי, כלומר שהיא אינה יורדת עדיין לפועל הגמור של 'שני לוחות אבנים הוריד **בידו**', **שידים** זהו המקום של המעשה, אילו המעשה היה מתגלה באופן השלם שבו, היה ניתן הדבר **בידו** ואז היה מגיע מהלך **הזמן** שבדבר, ועומק נקודת הגילוי הוא שהיה מצטרף ה'**מ**' וה'**נ**', הספירה של החמישים עם הארבעים בבחינת **הזמ** - ההכנה של הדבר, וכל מציאות **הזמן** שכולל **ז**' - שבעה ימי היו"ט של פסח, וה**מן** ה'**מ**' של הארבעים יום וה'**נ**' של הספירה של החמישים, שזהו צירוף שלם של מהלכי **הזמן**, זו היתה צורה שלימה אילו ניתנו לוחות ראשונות בשלימות ולא נתקלקלו, זוהי צורת הזמן שהיתה מתגלה אילו לא היה שבירה.

אבל כאשר נעשה מציאות של שבירת הלוחות, וא"כ שבירת הלוחות גרמה לידי כך שזה הופך להיות 'כאשר זמם ולא כאשר עשה', ואז, התורה נשאר במדרגת מחשבה, והמדרגה של ה'**נ**' אינו מתגלה בשלימות.

העלם שער ה' משערי בינה - מקביל לספירה שהיא מ"ט יום

זה עומק ההגדרה של דברי חז"ל "נ' שערי בינה נבראו בעולם וכולם ניתנו למשה חסר אחת שנאמר ותחסרהו מעט מאלקים", ברור לכל בר-דעת - הרי בספירת העומר נאמר "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום", והרי שמצד אחד הספירה היא מ"ט ימים "שבע שבתות תמימות תהיינה **עד** ממחרת השבת השביעית", ומצד שני נאמר בקרא כפשוטו "תספרו חמישים יום" שהספירה היא נ' ימים.

מאותו יסוד של "נ' שערי בינה נבראו בעולם וכולם ניתנו למשה חסר אחת", מאותו יסוד הספירה צריכה להגיע לחמישים והיא נשאר במ"ט.

בעומק מה שאנחנו סופרים מ"ט ולא סופרים חמישים זהו משום שלחמישים לא הגענו בשלימות, אילו היינו מגיעים למדרגת החמישים בשלימות הרי שהיינו מגיעים למדרגת **הזמן** כמו שנתבאר, אבל מכיון שנפלו מהיום החמישים - **נ**', א"כ חוזרים רק ל'**מ**', לכן הספירה נשאר במ"ט, היא נשאר בתפיסת ה'**מ**' והיא לא יוצאת מה'**מ**' ומגיעה ל'**נ**'. כלומר, שכסופרים מ"ט נשארים ב-**ארבעים** ו... ולא מגיעים למציאות החמישים, זה עומק הדבר במה שסופרים את ה'שבע שבתות תמימות', ונשאר עדיין ההגעה למציאות השלימות של היום החמישים.

הזמן - מציאות הנזם - תכשיט של ישראל

ולפי"ז להבין ברור, המילה **זמן** בהיפוך סדר האותיות היא מתהפכת למילה **נזם**, וכדוגמא מה שנאמר ברבקה "ואשים הנזם

על אפה והצמידים על ידיה" (בראשית פכ"ד, מ"ז), מצד הקלקול נאמר '**נזם זהב** באף חזיר', וברור הדבר מה שנאמר 'נזם זהב באף חזיר' שורשו בחטא העגל שנקרא 'עגל הזהב' ששם נאמר 'ויתפרקו כל העם את **נזמי** הזהב' (שמות פל"ב, ב'), כלומר שמזה נעשה שורש מציאות הקלקול.

וההגדרה בבחירותה - כל תכשיט הוא בעצם תוספת על מציאות הדבר, זה ההגדרה של תכשיטים, והדוגמא היסודית והשורשית זה מה שנאמר כדוגמא לגבי דיני שבת 'במה אשה יוצאה ובמה אין האשה יוצאה' אבל ההגדרה הכוללת של מציאות התכשיט היא שיש את עצם מציאות החפצא עצמו ויש דבר שהוא תוספת שהוא הנקרא תכשיט רק שפעמים הגדרתו היא שהוא בטל לשורש ועל זה נאמר 'במה אשה יוצאה' כי התכשיט בטל לגוף האדם, אבל מ"מ יסוד מציאות התכשיט הוא תוספת על מציאות הדבר.

ולפי"ז בערכין דידן השתא מה שהוזכר **שנזם** הוא אותיות **זמן**, כל מציאות הזמן הוא התוספת - התכשיט של ישראל, הוא בגדר של תכשיטים, הרי ישראל כאשר הם היו במדרגת מתן תורה כמו שאומרת הגמ' בשבת, בשעה שהם אמרו נעשה ונשמע ירדו שני מלאכים ונתנו לכל אחד עדי - תכשיט, אחד כנגד זכור ואחד כנגד שמור, ולאחמ"כ כשהם התפרקו מנזמי הזהב אז, באו המלאכים ולקחו מהם את התכשיט, מה היה אותו תכשיט לא נתבאר להדיא ולא הוזכר אלא לשון **עדי** שהוא שם תואר כללי לתכשיט.

אבל ברור הדבר, כל **עדי** הגדרתו היא מלשון **עד** - '**עדי עד**', התהליך של הדבר שנקרא זמן זהו ה**עדי**, 'בנין עדי עד' היינו דבר שהוא נמצא בתהליך והוא מגיע וממשיך כדבר שאין לו הפסק בבחינת 'נצח סלה ועד', התהליך שבו הוא מגיע לדבר, שהוא מתפשט לדבר, שהוא מתהלך לדבר, זהו ה-עד, ה'עדי-עד', זה גופא הגדרת ה'עדי'.

הספירה מרוממת את הזמן להיות תכשיט במדרגת מתן תורה

וא"כ גדר הדבר, מהות התכשיט שניתן להם היינו שהזמן עצמו הוא גופא היה מציאות התכשיט, וביתר ברור, מונח מתוך הדברים עצמם - כאשר בני ישראל ספרו את הימים - 'וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' תספרו חמישים יום' ומגיעים למדרגת מתן תורה, זה לא שכאשר מגיעים למדרגת מתן תורה היינו שספרנו עד מתן תורה והגיע זמן תורה, אלא בשעה שספרנו היינו בתוך מהלכי הזמן, ספרנו בכל יום ויום את אותו יום וא"כ אנחנו נמצאים בתוך תפיסת הזמן, אבל כשמגיעים ליום החמישים ומסתיים המציאות של הספירה - מה נעשה עם אותו ספירה של זמן, זה לא 'העבר אין', אלא הספירה רוממה את הזמן והפכה אותו להיות תכשיט, שהרי כדברי רבותינו כידוע מאד על הלשון '**מספרים** ביציאת מצרים' **ספיפור** הוא מלשון **ספיר** - **הארה** ולפי"ז ה"ה בלשון **ספירה** שהיא מאותו שורש, וא"כ מצות ה**ספירה** - **ספיר**, הארה היינו שהארנו את מציאות הזמן ועי"כ כאשר מגיעים למדרגת מתן תורה הזמן הופך להיות עדי, הוא הופך להיות תכשיט, זה עומק מדרגת העדי שהוא התכשיט שניתן להם.

הזמן - מתנת חתן לכלה שבמדרגת מתן תורה

"שלושה דברים עשה משה מדעתו והסכימה דעת המקום לדעתו של משה" כדברי הגמ' בשבת ואחד מהם שמשה הוסיף יום אחד **מדעתו, דעת - דע** הוא אותיות **עדי**, כלומר הוא הוסיף עוד יום אחד מדעתו והיום הזה הוא הוסיף מדעתו גדרו הוא שהזמן שבו הופך להיות מציאות של תכשיטים.

יש חתן ויש כלה והחתן נותן לכלה תכשיטים, כמו שמבואר בחז"ל שיש כ"ד קישוטי כלה שאלו הם הכ"ד נביאים כידוע מאד, וכדברי הגמ' בנדריים לגבי הכ"ד נביאים שאלמלא היה מציאות של חטא לא ניתנו לישראל אלא חמישה חומשי תורה, וספר יהושע שבו כתובים גבולות ארץ ישראל אבל לא שאר כל הנביאים כולם, והגמ' מגדירה ביחס לשאר הנביאים 'כי ברוב חכמה רוב כעס', וא"כ כ"ד קישוטי כלה יש בהם שני צדדים, יש בהם צד אחד מצד הנפילה שזה הופך להיות כח הכ"ד של 'ברוב חכמה רוב כעס', אבל מהצד העליון זה הופך להיות **עדי**.

כלומר, ה**נזם** כאשר הוא מתגלה מהצד דתיקון א"כ ה**זמן** הופך להיות תכשיט, וכאשר הוא מהצד דקלקול זה הופך להיות 'נזם זהב באף חזיר', זה הופך להיות מקום של חרון אף, זהו 'ברוב חכמה רוב כעס'.

כאשר ניתנה תורה לישראל מציאות הזמן הפכה להיות התכשיט של בני ישראל כחתן היוצא לקראת כלה, וכמו שחתן נותן לכלה תכשיטים, וכדוגמא שהוזכר כשבא אליעזר בשליחותו של אברהם [ובשליחותו של יצחק - שליחותו של אברהם כמפורש בקרא] והוא נותן מתנות לרבקה כמוהר הבתולות שזה מה שהוא נותן לה, כך גם במתן תורה כאשר ישראל היו במתן תורה שזה היה בבחינת חתן היוצא לקראת כלה, הקדוש ברוך הוא נתן מתנה לבני ישראל, ומהו המתנה שהוא נתן להם - התפיסה הנקראת זמן זה התכשיט שהוא נתן.

בריאת הזמן שב' בראשית' שנהפך מכח הארת מתן תורה

ולפי זה - הרי יש לנו שני שורשים שמהם מתחילה התורה כידוע עד מאד, השורש האחד 'בראשית ברא אלקים' והשורש השני 'אנכי ה' אלקיך', אלו הם שני השורשים לתורה א' וב' 'אנכי' ו'בראשית' כידוע עד מאד.

'בראשית' כדברי הראשונים ב' **בראשית'** נברא הזמן, **ברא-שית**, הוא ברא את מציאות הזמן, וא"כ קודם מתן תורה - המקום שממנו התחילה התורה כביכול הוא ב'בראשית ברא אלקים', שם תחילת התורה, אבל כשניתנה תורה - מאיפה מתחיל עכשיו עיקר התורה? מ'אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים', מעשרת הדברות, שם שורש הדבר, ואף שיש התחלה של תורה שמתחילה ב**בראשית** - **ברא-שית**, אז ראשית כל כפשוטו 'ברא-שית' זהו 'יום השישי' שהוא ה**שית** והוא יום ו' בסיון שניתנה בו תורה כדרשת חז"ל על יום 'השישי', אבל בדקות, בזמן שניתנה תורה במתן תורה לעם ישראל, מה נעשה ב'בראשית' שהיא ה**ברא-שית'** בריאת הזמן - הוא הפך להיות התכשיט.

כלומר, שמציאות תחילת התורה שהיא 'ברא-שית' שזהו מציאות בריאת הזמן משתנה מקודם מתן תורה למדרגת מתן תורה, קודם שניתנה תורה א"כ ישראל נמצאים בתוך הזמן, אבל כשניתנה תורה שישראל מקדשים לזמנים, בי"ד המקדשים לזמנים בכללות ובספירת העומר היחיד מקדש את הזמן כמו שנתבאר בראשית הדברים - מכאן ואילך התורה הופכת להיות ב'בראשית' שבתחילתה - למציאות של תכשיט, זהו ה'בראשית ברא אלקים' שמכח מדרגת מתן תורה, מכח הארת מתן תורה האיר שתחילת הדבר של בריאתו של עולם אינו אלא מציאות של זמן שהופך להיות תכשיט לבני ישראל, זה עומק המדרגה שמתגלה במתן תורה.

מדרגת א"י שמתגלה בספר יהושע - הממוצע בין הזמן ללמעלה מן הזמן

בלשון אחרת והיינו הך - הזכרנו את דברי הגמ' בנדרים שאלמלא היה מציאות של קלקול היו ניתנים לבני ישראל רק חמישה חומשי תורה וספר יהושע, ומדוע ספר יהושע - שבו כתובים גבולות ארץ ישראל, ומה לא היה ניתן? - כל הכ"ד ספרים שע"ז דורשת הגמ' "ברוב חכמה רוב כעס", וא"כ מה שממוצע בין חמישה חומשי תורה לשאר כל הכ"ד ספרים זהו ספר יהושע שבו כתוב גבולות ארץ ישראל, הוא נקודת האמצע, כמעט מפורש בגמ'.

וא"כ כאשר הקדוש ברוך הוא נותן לעם ישראל את הכ"ד ספרים הרי שמצד אחד הם כ"ד קישוטי כלה כדברי חז"ל, אבל הוא נותן להם עוד נקודה נוספת שהיא הממוצעת, שהיא ארץ ישראל, ספר יהושע שבו כתובים גבולות ארץ ישראל.

וכדברי רש"י הידועים עד מאד בתחילת ספר בראשית - "א"ר יצחק לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מהחודש הזה לכם ראש חדשים וכו' [- שמצד כך העיקר הוא ה'אנכי ה' אלקיך] ומה טעם פתח בבראשית בשביל ארץ ישראל שאם יאמרו אומות העולם לישראל ליסטים אתם וכו' הם אומרים להם כל הארץ של הקדוש ברוך הוא היא [- 'בראשית ברא אלקים' -] וכו' ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו", כלומר שב'בראשית' מונח יסוד הדבר שהכל מתחיל ממדרגת ארץ ישראל, זה הסיבה שהתחילה התורה בבראשית.

יש את 'מוהר הבתולות' שהקב"ה נתן לעם ישראל שזהו במדרגה של זמן, אלו הם הכ"ד ספרים שהקב"ה נתן בבחינת קישוטי כלה, זה ה**עדי**.

יש את התוספת של המתנה שהיא נקראת 'ארץ ישראל'.

זהו מה שבני ישראל נמצאים במתן תורה ומקבלים מתנה של מוהר הבתולות שהקב"ה נותן לבני ישראל, מה הוא נותן להם? הרי התורה ניתנה במדבר לפני הכניסה לארץ, וא"כ מה שניתן שם בעיקר אלו הם החמישה חומשי תורה, זה האור שהיה - שהכל רמז בעשרת הדברות, אבל בתור תוספת של תכשיטים מה ניתן - ניתן ספר יהושע וכל הכ"ד ספרים.

הכ"ד ספרים זה מדרגת הזמן.

וספר יהושע שבו כתוב גבולות ארץ ישראל - להבין ברור, על ארץ ישראל נאמר "ארץ אשר עיני ה' אלקיך בה מראשית שנה ועד אחרית שנה", היא ממוצע בין זמן ללמעלה מהזמן, זה עומק נקודת המתנה שניתנה במדרגת ה'עדי'.

כאשר ניתנה תורה לעם ישראל - החמשה חומשי תורה זה התורה עצמה גופא, יש את עשרת הדיברות שזה השורש, וההתפשטות מהם זה החמשה חומשי תורה, ומכאן ואילך כל מה שניתן כפי שנתבאר, החלק שניתן של ספר יהושע והחלק של הכ"ד ספרים שניתן, ניתן החלק של הזמן וניתן החלק של הממוצע בין הזמן ללמעלה מהזמן, והממוצע בין הזמן ללמעלה מהזמן זה גופא יוצר שהזמן נהיה מציאות של עדי, מציאות של תכשיט.

עד כמה שנמצאים בתוך מציאות הזמן א"כ הזמן הוא לא תכשיט, הזמן הוא עצם תפיסת המציאות, וזה נמצא במדרגת ספירת העומר, אבל כשמגיעים למדרגת יום החמישים זמן מתן תורה מתגלה שהזמן הופך להיות תכשיט, ואז נקשר הלמעלה מהזמן לזמן.

מדרגת חמישה חומשי תורה - למעלה מהזמן, ומדרגת נביאים תלויים במהלכי זמן

על החמישה חומשי תורה - נאמר 'זאת התורה לא תהא מוחלפת', היא למעלה מהזמן.

והממוצע הוא ארץ ישראל שזהו ספר יהושע שנאמר בו גבולות ארץ ישראל.

יותר על כן ההתפשטות למדרגת הזמן של הכ"ד ספרים.

זה סדר הדבר שמתגלה במציאות הנבואה.

וברור ופשוט הדבר - החמישה חומשי תורה לא ניתן לשנות בהם דבר, "זאת התורה לא תהא מוחלפת", אבל בנבואה נאמר שנבואה לרעה יכולה להתבטל, וא"כ כל הנבואות הם נבואות לזמן, הם ברי ביטול והם אינם עומדים בעצם כנקודת עצם של עצמיות הדברים שאינה ניתנת לשינוי, הם תלויים במהלכי הזמן שלפי מה שיקרה באותו זמן בזה תלויה הנבואה, אבל הם ניתנים - מצד אחד לזימון [לשון זמן], הם ניתנים להכנה, אבל הם גם ניתנים למציאות של שינוי.

וא"כ, בעומק מדרגת מתן תורה כשקיבלנו את התורה קיבלנו את הזמן באופן שהוא הופך להיות מציאות של תכשיט כמו מתנה של כ"ד קישוטי כלה.

ולכן בית דין ובעיקר בית דין הגדול הם נמשלו הרי בלשונות הפסוקים ובדברי חז"ל וכגון מה שנאמר בשיר השירים "כמגדל דוד צוארך בנוי לתלפיות אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים" (פ"ד פסוק ד') שזה נדרש על בית המקדש שהוא בנוי לתלפיות ששם יושבים בית דין הגדול שהם יושבים בלשכת הגזית, וא"כ נמשלו הבית דין לכלה, והם נמשלו לכך מכח שהם צריכים להיות אלו שנמסר להם מציאות הזמן אבל בעיקר מה שנמסר לבית דין מציאות הזמן הוא נמסר להם במדרגה של תכשיט.

סדר הזמנים דהשתא לעומת סדר הזמנים בהארתו של משיח

ולפי"ז להבין ברור - כפי שהוזכר בראשית הדברים הזמנים שיש בדיני השתא, כל סדר הזמנים - יום, שבוע, חודש, שנה, שמנין השנה זהו לשמיטין וליובלות שלאחר מכן, זה סדר מציאות הזמן.

עכשיו שאנחנו נמצאים בתולדה של חטא, יש את הזמן שנמסר לבית דין לקדשו ויש את הזמן שנמסר ליחיד שזה ספירת העומר, והזמן הנוסף זה ה'וספרה לה' שאשה סופרת.

אבל כאשר יתגלה ההארה השלימה, הארתו של משיח, כפי שהוזכר בראשית הדברים, המשיח ב**מ'** שבמשיח מחבר ומצרף את ה**י'** - יום יובל -, הוא מצטרף את ה**ש'** - שבוע שנה שמיטה, הוא מצרף את ה**ח'** של החודש, הוא מצרף מאחד ומחבר את כל הזמנים כולם, ומכח כך שנעשה צירוף של כל הזמנים כולם, יש איחוד של עצם ההווה המתגלה במהלכי הדבר.

כאשר מתגלה מדרגת מתן תורה מתגלה האור של המציאות שלמעלה מן הזמן שזה הרי מה שהוזכר שיום שניתנה בו תורה לישראל הוא יום אחד', הוא לא בתהליך של שבעה ימים וכו' כי הוא עצם היום עצמו, הוא מעין יומו של הקדוש ברוך הוא, ואז נמסר לבני ישראל כל מהלכי הזמנים במהלכי תכשיט.

אבל חטאו בני ישראל ונבדל מציאות הזמנים של בית דין ממציאות הזמנים של יחיד כפי שהוזכר סדר הדברים, ומכאן ואילך הכח של מציאות הזמנים איננו נוגע בתפיסה שמגיעים למקום הזה שהזמן כולו תכשיט אלא הזמן יש לו גדר של המציאות של הדבר.

אבל כאשר יאיר ההארה של משיח, ההארה של משיח מאירה - כפי שנתבאר **זמם** זה לשון של מחשבה, ולא זכינו שהתורה תינתן באופן של ה'למעשה', שלושה לבושי הנפש הם מעשה דיבור ומחשבה, ואצל משיח צדקנו מתגלה שהוא משלשל את הדבר מהארת מחשבה להארה של דבור, **מְשִׁיחַ** אותיות **מְשִׁיחַ** כידוע עד מאד.

כח ה"מורח ודאין" של משיח - הגילוי של נזם - תכשיט שבמציאות הזמן

אבל יתר על כן, מאיפה מתגלה אצלו מציאות של המעשה? - "מורח ודאין כמו שאומרת הגמ' בסנהדרין בפרק חלק, כחו של משיח לחזור ולדון דבר מכח "מורח ודאין".

עכשיו על מנת לדון צריך שיהיה מציאות של עדים אבל משיח מכח מה הוא דן? - הוא דן מכח חוש ההרחה, וברור הדבר - מה שעכשיו זה "נזם זהב באף חזיר" שנעשה ה**נזם** באופן דקלקול כסדר הדברים שנתבאר שלא הגענו למהלכיו ה**נזם** שבזמן אלא הגענו רק למהלכי ה**מ**, וא"כ צריך לבדוק כל עדים, צריך עדים וצריך בדיקה של עדים שמא זה עדים זוממין ושמא זה עדים אמיתיים, זה כל המציאות של עדים שנצרכת, [- כמובן יש גם מציאות של הכחשה בעדים ולא דוקא הזמה אבל בהגדרה הכוללת זה הזמה].

אבל כאשר מתגלה הארתו של משיח שמתגלה אצלו מכח כך ה"מורח ודאין", כלומר הוא "מורח ודאין" מצד כך שהוא מהפך את ה**נזם** דקלקול 'נזם זהב באף חזיר', הוא מהפך אותו למציאות של **זמן** כמציאות של לבוש, כמציאות של תכשיט ומכח כך הוא "מורח ודאין".

הוא משלשל את הדבר ממחשבה לדיבור - מה**זמם** ל**מְשִׁיח** - **מְשִׁיח**, והוא משלשל את זה למעשה של "מורח ודאין", כלומר, הוא בודק במהלכי החוטם, במהלכי האף - מכח הזממה, האם זה נשאר במהלכי זממה או שזה יוצא מהכח לפועל כפי שנתבאר.

הזמן שבמדרגת משיח - כולו מציאות של 'הוה'

וביתר דקות, משיח צדקנו שהוא דן מכח מדרגת החוטם, מדרגת האף - מתגלה אצלו שהזמן הוא במהלכי התכשיט, הרי קי"ל "לא תהא שמיעה גדולה מראיה", וא"כ מדוע תמיד בית דין צריכים מציאות של עדים - כי המעשה היה אתמול והוא לא עכשיו, אם הוא היה עכשיו א"כ הוא עומד בפנינו, אם המעשה עדיין עומד וקיים א"כ כביכול בי"ד יכולים לבוא ולראות את המעשה, וא"כ כל מה שנצרך מציאות של עדים זה משום שהמעשה הוא 'עבר' וא"כ אי אפשר לראות אותו, כמובן לפעמים יש גם הפרעה מכח מרחק של מקום, ובהגדרה החיצונית בית דין יכולים לצאת, ופעמים אף בית דין יוצאים למקום לראות את הדבר כמו שהקדוש ברוך הוא יצא כפי שנאמר הרי בסדום וכו', וא"כ מה שגורם לידי כך שבית דין נצרכים למציאות של עדים, כי הדבר אינו נמצא עכשיו אלא הוא בעבר, ו'העבר אין', לכך נצרך עדים שיעמידו את ה'עבר' כ'הוה'.

אבל מכח הארתו של משיח שזה מדרגת הזמן שחוזר להיות הארה של תכשיט כמו שנתבאר, מעין מתן תורה אבל בלי הנפילה של חטא העגל אלא מתגלה שורש נקודת השלימות, א"כ מה שהיה בעבר עומד במציאות של הוה. זה ה'יום אחד' של מתן תורה, תפיסת ה'יום אחד', ומצד כך ה**זמן** שהופך להיות אצלו תכשיט של **נזם** מעמיד את הדבר כולו במציאות של הוה.

זה נקרא "מורח ודאין", שזה הרי ההבדל בין חוש הריח לשאר החושים, שבחוש הריח אף דבר שהיה מצד הריח הוא נשאר עדיין במציאות של הוה - החפץ נסתלק אבל הריח נשאר, כלומר אצלו מה שהיה עבר נשאר במציאות של הוה, זה נקרא 'מורח ודאין'.

זה תפיסה של **נזם** כתיקון של הזמן.

והרי כדברי הגמ' שבשעה שניתנה תורה נתפשט בכל העולם כולו בשמים, זה העומק של ההארה הזו של הבשמים שנתפשט, נתפשט כל העולם כולו את התפיסה שה**זמן** הוא **נזם**, הוא מציאות של תכשיט.

זה תוקף הספירה שאנחנו סופרים בימי ספירת העומר לצאת ממדרגת ה'**זמ'** ולהגיע למדרגת ה**זמן**, להגיע ליום החמישים שזה יהפוך להיות כולו מציאות של תכשיט.

"כולם ניתנו למשה חסר אחת" - ניתן לו העצם של המ"ט אבל התכשיט עדיין לא ניתן בשלימות.

יזכה אותנו הבורא שנזכה במהרה דידן בשנה זו לקבל את התורה כקבלה ראשונה ויאיר עומק תוקף ההארה שהזמן יאיר בשלימותו בתוקף של תכשיט, "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה".

Featured Image Text:

זמן זמם תש"פ

Source: <https://bilvavi.net/shiur/שבועות-039-זמן-זמם-תשפ>

Links

[1] <https://bilvavi.net/shavous>